

2 Korintiërs 8

De Genade van Geven aan anderen

Door Michael Morrison

Toen Paulus met de oorspronkelijke apostelen vergaderde, besloten zij het zendingsterrein te verdelen - Paulus zou zich concentreren op de heidenen en zij op de Joden (Galaten 2:9). Maar zij hadden een verzoek aan Paulus: N.I. of hij er aan wilde denken dat vele gelovigen in Jeruzalem financiële ondersteuning nodig hadden (Galaten 2:10).

Paulus wilde deze behoefte graag in gedachten houden, want het gaf de heidense gelovigen de gelegenheid om enigszins betrokken te zijn bij de Joodse gelovigen. Daar het evangelie begon bij de Joden, was het gepast voor de heidense christenen om het Joodse volk erkentelijkheid te betuigen en het dankbaar te zijn. Zij konden dit doen door wat van hun materiële zegeningen te delen.

Daarom coördineerde Paulus, als onderdeel van zijn werk onder de heidense kerken, een offerande voor de heiligen in Jeruzalem (Romeinen 15: 25-28; 1 Korintiërs 16:1 etc.). Hij beschreef het belang van deze offerande in 2 Korintiërs 8 en 9.

Armoede en vrijgevigheid

Hij beschreef hoe vrijgevig de gelovigen in het noorden van Griekenland waren geweest: "Wij maken u de genade Gods bekend, broeders, die aan de gemeenten van Macedonië geschonken is. Want, doordat zij beproefd zijn gebleken in veel verdrukking, hebben hun overvloedige blijdschap en diepe armoede nog overvloedig de rijkdom van hun mildheid bevorderd." Hoewel zij zeer arm waren, waren zij zeer vrijgevig, en Paulus schrijft dit toe aan de genade van God. God had hun de wil gegeven het weinige wat zij hadden met blijdschap aan anderen te geven.

"Want (zij deden), dat getuig ik, wat zij konden, ja meer dan dat, en zij vroegen, met alle aandring, uit eigen beweging van ons de gunst, deel te mogen nemen aan het dienstbetoon voor de heiligen" (2 Korintiërs 8:3-4). Daar de Macedoniërs zelf arm waren, had Paulus hun niet gevraagd iets te geven aan de armen in Jeruzalem, maar zij hoorden van de inzameling en wilden helpen. Zij gaven meer dan waar Paulus hen toe in staat had geacht (we kunnen over Paulus' dankbaarheid lezen in zijn brief aan de Filippiëzen).

"En zij gaven zich - zoals wij niet hadden durven verwachten - eerst aan de Here en door de wil van God ook aan ons" (2 Korintiërs 8:5). Waarom gaven zij? Omdat zij zich eerst aan Christus hadden gegeven, waaruit de bereidheid voortkwam om alles in te zetten wat ze hadden om het werk te bevorderen. Toen zij zich aan Christus onderwierpen, wilden zij deelnemen aan deze inzameling.

Ongetwijfeld wilde Paulus dat de Korintiërs dit voorbeeld zouden volgen. De Macedoniërs lieten zien dat geestelijke volwassenheid leidt tot materiële vrijgevigheid. De Korintiërs hadden meer geld en zouden zelfs nog vrijgeviger moeten zijn.

Paulus doet een beroep op de Korintiërs

"Met dit gevolg, dat wij bij Titus erop aandrongen om, zoals hij vroeger een begin ermee gemaakt had, nu ook dit liefdewerk bij u tot een goed einde te brengen" (2 Korintiërs 8:6). Kennelijk was Titus begonnen met het inzamelen van de gaven in Korinte, dus Paulus vroeg hem het af te maken. Door de inzameling een werk van genade te noemen, verbond Paulus die met het evangelie en vroeg om een vrijwillige gave.

THEMA - REEKS

Paulus appelleerde toen aan de neiging van de christenen uit Korinte om zichzelf beter dan anderen te vinden. "Welnu, zoals gij in alles overvloedig zijt, in geloof, in spreken, in kennis, in volkomen toewijding en in de liefde, die van ons tot u uitgegaan is, zo wees dan ook in dit liefdewerk overvloedig" (2 Korintiërs 8:8). Paulus vertelde hen niet hoeveel zij moesten geven, maar hij zou later weten hoeveel zij gaven, en de kwantiteit zou een weerspiegeling zijn van hun kwaliteit.

Tegenwoordig willen veel mensen niet vergeleken worden met anderen, vooral niet wanneer het gaat om giften, maar Paulus vond blijkbaar dat Korinte door een dergelijke vergelijking geholpen zou worden. Hun bijdragen lieten hun oprechtheid zien.

Vervolgens gebruikte Paulus het hoogste voorbeeld, Jezus: "Gij kent immers de genade van onze Here Jezus (Christus), dat Hij om uwentwil arm is geworden, terwijl Hij rijk was, opdat gij door zijn armoede rijk zoud worden" (2 Korintiërs 8:9). Hoewel Jezus gelijk was aan God, gaf Hij dat Gode gelijk zijn vrijwillig op om ons te redden (Filippiëzen 2:5-8). Hij werd voor ons een vloek zodat wij aan de vloek mochten ontsnappen en in plaats daarvan gezegend worden (Galaten 3:13).

Door de bereidwilligheid van Christus om te geven, delen wij in zijn rijkdom. Genade is niet een abstracte theorie - zij is praktisch. Zij had een fysieke uitwerking in het leven van Jezus, en zij zou ook een fysieke uitwerking in ons leven moeten hebben.

Naar vermogen

Toen appelleerde Paulus aan de vorige vrijgevigheid van de Korintiërs: "En ik geef op dit punt mijn mening, want dit is voor u nuttig; gij hebt immers reeds vroeger, het vorige jaar, een begin gemaakt, niet alleen met de uitvoering, maar ook met het willen; voltooit thans dan ook de uitvoering, opdat uw bereidheid om te willen geven in overeenstemming is met het voltooien uit hetgeen gij hebt" (2 Korintiërs 8:10-11). Met andere woorden, blijf goede werken doen.

Vervolgens voegde Paulus er een kwalificatie aan toe: "... uit hetgeen gij hebt" (2 Korintiërs 8:11). Geven naar vermogen, want God kijkt naar het hart, naar de bereidwilligheid, niet naar de hoeveelheid. "Want als de bereidvaardigheid aanwezig is, is zij welkom naar hetgeen zij heeft, niet naar hetgeen zij niet heeft" (2 Korintiërs 8:12).

Paulus wilde niet dat de Korintiërs zichzelf tot armoede brachten (daar toe was waarschijnlijk weinig kans), maar dat zij wat van hun materiële zegeningen deelden. "Want niet om anderen verlichting te schenken, wordt het u zwaar gemaakt, maar uit billijkheid" (2 Korintiërs 8:13). Als de rijke Korintiërs die billijkheid voor ogen zouden houden en zouden geven naar vermogen, dan zou hun gift overvloedig zijn.

Op dat moment hadden zij genoeg en konden zij delen. Maar er zou een tijd kunnen komen dat zij behoeftig zouden zijn, en andere christenen zouden dan aan hen geven. "Maar uit het oogpunt van billijkheid kome uw overvloed voor het ogenblik hun gebrek ten goede, opdat hun overvloed wederkerig uw gebrek ten goede zou komen en er zodoende gelijkheid zij" (2 Korintiërs 8:14).

>>

Dan voegt Paulus er een citaat aan toe: "Zoals er geschreven staat: die veel (verzameld had), had niet over en die weinig (verzameld had), had niet tekort" (2 Korintiërs 8:15; Exodus 16:18). Dit citaat komt uit het verhaal over het verzamelen van manna in de woestijn; het gaat niet over mensen die met elkaar delen. Paulus haalde dit citaat niet aan als bewijs, maar als een spreekwoordelijk gezegde dat de door hem genoemde gelijkheid verduidelijkt.

Drie betrouwbare mannen

Om de Korintiërs het vertrouwen te geven dat hun gave op de juiste manier gebruikt zou worden, deed Paulus een goed woordje voor Titus, die de offerande zou begeleiden: "Maar God zij gedankt, die dezelfde toewijding voor u in het hart van Titus geeft, daar hij wel een opwekking van mij ontving, maar in zijn grote toewijding uit eigen beweging naar u is vertrokken" (2 Korintiërs 8:16-17). Titus was niet alleen betrokken bij de offerande, maar was ook begaan met de Korintiërs zelf. Hij bood aan om naar Korinte te reizen en als bewaker van de inzameling op te treden.

Paulus haalt dan een tweede persoon aan, die hij niet bij name noemt: "En wij zonden de broeder met hem mede, wiens lof om zijn evangelie-werk door al de gemeenten (verbreed is). En dat niet alleen; hij is ook door de gemeenten als onze reisgenoot aangewezen bij dit liefdewerk, dat door ons tot eer van de Here zelf en tot betoning van onze bereidvaardigheid wordt verricht" (2 Korintiërs 8:18-19). De brief van Paulus aan de Korintiërs diende ook als brief van aanbeveling voor de boodschappers die hij zond. Hij toonde zijn vertrouwen in hen, zodat ook de Korintiërs overtuigd konden zijn van hun betrouwbaarheid. Hier zegt Paulus dat de kerken deze man kozen om de opbrengst naar Jeruzalem te begeleiden - en Paulus herinnert hen eraan, dat het zijn eigen gemotiveerdheid (bereidvaardigheid) is God te dienen en de mensen te helpen.

"Hierdoor voorkomen wij verdachtmaking bij deze overvloedige opbrengst, die door onze handen gaat; want wij zijn bedacht op hetgeen behoorlijk is, niet alleen voor het oog des Heren, maar ook voor dat der mensen" (2 Korintiërs 8:20-21). Paulus werd beschuldigd van onjuiste motieven toen hij het evangelie predikte; hij zou zelfs nog meer kans lopen te worden beschuldigd wanneer hij een inzameling zou houden. Dus hij nam voorzorgsmaatregelen, zoals wij tegenwoordig een accountant gebruiken om te controleren of de giften zijn gebruikt voor het doel waarvoor ze werden ingezameld.

Paulus haalt dan een derde man aan: "Wij zonden met hen onze broeder mede, wiens toewijding in vele zaken wij dikwijls hebben leren waarderen, maar die thans nog veel meer toegewijd is door zijn grote vertrouwen in u" (2 Korintiërs 8:22). Paulus beveelt deze man aan op het punt van zijn houding tot God en zijn houding tot de Korintiërs; beide zijn belangrijk voor deze offerande.

Paulus sloot dit hoofdstuk af met de mannen nog een keer te prijzen: "Enerzijds, wat Titus betreft, hij is mijn medestander en mijn medewerker bij u, anderzijds zijn onze broeders afgevaardigden der gemeenten en een eer van Christus. Geeft hun dus voor de ogen der gemeenten het bewijs van uw liefde en van ons roemen over u" (2 Korintiërs 8:23-24).

Wij zijn trots op jullie, zegt Paulus, dus geef alsjeblieft het soort overvloedige offer waar jullie toe in staat zijn. Dit laat de oprechtheid van jullie liefde zien, niet alleen aan deze drie mannen, maar het zal ook een voorbeeld zijn voor de andere gemeenten. Net zoals wij jullie hebben verteld over de vrijgevigheid van de Macedoniërs, zullen wij anderen over jullie vertellen.

Methoden bij de overreding tot vrijgevigheid

Geld inzamelen is vaak een ondankbare taak, maar het is essentieel. Opdat de mensen die overvloed hebben, delen met hen die in nood zijn, moeten kerkleiders die noden bekendmaken, en mensen aanmoedigen vrijgevig te zijn. Paulus hanteerde een aantal methoden van overreding: zijn eigen relatie met de gevers, hun relatie met God, hun reputatie bij anderen, hun verlangen om uit te blinken en zichzelf te bewijzen, het voorbeeld van Christus, het voorbeeld van anderen, en de verzekering van betrouwbaar beheer van de gaven.

Waarom zou Paulus, voor wie het kruis van Christus centraal stond, zo'n groot deel van zijn brief wijden aan het vragen om bijdragen? Omdat hij begreep dat er een logisch en geestelijk verband bestaat tussen het kruis en christelijk gedrag.

De bereidheid van Jezus om te geven is een voorbeeld dat gelovigen behoren te volgen. Onze prioriteit in het leven is niet ons eigen gemak, ons eigen comfort - maar dienstbaarheid, en wij behoren Christus te dienen door anderen te dienen. Zijn genade jegens ons moet worden weerspiegeld in onze genade jegens anderen - genade niet alleen met betrekking tot vergevingsgezindheid, maar ook met betrekking tot de materiële zegeningen die aan ons zijn gegeven en die wij moeten delen.

Onze houding ten opzichte van offergaven heeft een geestelijke betekenis. Paulus zegt dat het een bewijs van onze liefde is - van onze zorgzaamheid voor anderen. Wij behoren allen uit te blinken in de genade van geven aan anderen.